

Bildet over er ett av flere som han tok etter at han var satt tilbake etter «møtet i ufo'n»-

Amaury Rivera ble i 1988 tatt opp i en stor ufo på Porto Rico, sammen med en gruppe andre mennesker, for å bli gitt et bilde av en mulig eller sannsynlig JORDENS NÆRE FRAMTID (1988 + ca.50ÅR FRAM). De ble også vist et 'virtuelt besøk' på denne sivilisasjonens hjemklode.

Utdrag: og merk at han veksler mellom fortid og nåtid her:

"Da jeg våknet - (han mistet bevisstheten i bilen da han ble stoppet/'hypnotisert' av "dem") - fant jeg meg selv sittende sammen med andre mennesker i et kvadratisk rom. Min nakke og hender var vonde, jeg følte øynene mine var hovne. "Hvor var jeg? Hvor var bilen min? "

(han kjørte bil - en toyota corolla - på nattertid hjem som nattevakt på en restaurant, da han ble stoppet av noen små robotlignende personer som denne sivilisasjonen tilsynelatende bruker som 'grovfysiske hjelpere', ganske som i 'ante-jonsson-kontakten' - og disse tok han med inn i en stor ufo som han også rakk å ta flere bilder i det han ble satt tilbake til bilen flere timer senere. Bildet over)

"Jeg kunne ikke virkelig skille ut hvor stort rommet var - hvor veggene begynte eller sluttet. Det ga inntrykk av å være stort.

Gulv, vegger og tak var alle lysegrå i fargen, Og som på det andre stedet, så jeg ikke lamper, innganger, utganger, Eller vinduer, men jeg skjønnte det logisk, (selv om intet av dette virket Logisk) at det måtte være dører og lyskilder, selv om jeg ikke kunne se dem. Hvor kom lyset fra? Jeg visste det ikke. Hvis en person skulle stå i midten av dette rommet, alene, uten referanse, ville den tro han sto i et stort tomrom. Med meg er det fjorten andre mennesker!!

Menn og kvinner, og fra utseendet er de spansktalende. Vi ble sittende i noen slags stoler eller lange benker. Hvordan jeg kom dit var et mysterium for meg (ingen erindring på dette tidspunktet om måten han ble tatt opp på). Gulv, vegger og taket var av

samme fargetone som ga utseendet av totalt Kontinuitet, som en kamouflasje eller optisk illusjon.

Jeg var fortsatt litt omtåket, da jeg la merke til at 'skapningene' var rett foran oss. Jeg så dem over skuldrene til folket foran meg. Nei, en av dem sa et ord og du kunne føle frykten i luften. Jeg kunne knapt nok bevege meg, jeg var bare i stand til å snu hodet og med store vanskeligheter. Jeg følte en krampe i nakken min. Jeg satt på venstre side av siste rad. Hver rad hadde fem personer og det var totalt tre rader. Til høyre var det en tenåring. Han hadde på seg shorts, var barfot og hadde ikke en skjorte på. Han så ut som min bror da han var tenåring. Når så jeg frykten i ansiktet hans også.

De andre var kledd på forskjellige måter, fra finklær til sovekledninger, pysjamasjer. I mellomtiden, sto de to der - de med de ekstraordinære hoder, helt stille. En gang imellom kunne de blunke veldig sakte. **All vår oppmerksomhet var rettet mot dem.**

Kommende fra et ubestemt sted bak oss, nærmet seg en annen som hadde svarte klær. Han gikk mot skapningene og sto mellom dem. Hans hudfarge var mer som en brunfarge, den hadde en Kobberaktig tone. Hans hår var svart og rett og han hadde det i litt over skulderlengde. Det var kammet tilbake. Han var veldig kjekk av utseende. Hans skjorte, som ikke syntes å ha knapper eller lommer, hadde lange, litt løse ermer. Buksene hans var tynne, og passende i midjen, men likevel litt løse i beina, og litt avsmalnet nede ved beina. Hans skjorte ble gjemt innunder buksa og han hadde svarte støvler. Han var omtrent 1,7m høy.

Hans kropp var slank. Etter å ha satt seg, adresserte han oss på perfekt Spansk uten særlig aksent!!

- Velkommen, jeg heter Amarón. Jeg er IKKE her for å skade dere. Slapp av, vær IKKE redde. Jeg kommer fra en planet som har navnet Kaa.

Som er uttalt som din bokstav i alfabetet K, og er det min hjem planet. Jeg er like så menneskelig som dere er."

"Disse var mer eller mindre hans ord. Jeg vil understreke at disse ikke var hans eksakte ord. Jeg husker bare ideene eller selve innholdet i meldingene. Derfor, selv om jeg vil være tro mot hva han fortalte oss, er ordene eller setninger jeg her vil transkribere, bare helt riktige så godt som min hukommelse kan tjene meg.

"Hvis du i dette øyeblikket ville slutte å lese, og bare lukke øynene og prøve å huske ord for ord fra en samtale eller et foredrag som skjedde for fire år siden, kunne du ikke det. Jeg er sikker på at du også bare vil kunne huske ideene og ikke alle ordene nøyaktig. Jeg vil gjøre mitt aller beste for å rolig transkribere hans ord, gitt at nå fire år har gått siden denne første "erfaring med dem."

Etter å ha sagt disse første ord, la han merke til at han ikke hadde vår fulle oppmerksomhet. Sannheten var at vi ble forstyrret av nærværet av de små "mennene" med de bølgende øynene. **Han fortalte oss da at vi ikke skulle være redd for dem.**

Da han sa dette tok han en av dem i armene som om det var et lite barn. Skapningene viklet så armene rundt halsen og hans tynne ben rundt om midjen. Som om å bære en sjimpanse, satte mannen hånden sin på det lille vesens hake og vendte dets groteske hode fra side til side, mens vi ble fortalt at det ikke var grunn til å være redde for dem, siden de ikke farlige. De er laget av hans folk. Genetisk konstruert, fortalte han oss!

Den bare blunket sakte, uttrykksløst. Selv etter at han fortalte oss dette, var de fortsatt motbydelige for meg, etter min mening. I det minste hadde jeg nå sluttet å tenke på demoner

og jeg begynte å tenke på hva som faktisk skjedde - utrolig som det hele virket.

De var altså fra en annen verden, en annen planet. De var ikke demoner som var ute etter oss alle. Jeg trodde faktisk at denne "Amaronen" som han kalte den, så for mye ut som en "jording" til å være et utenomjordisk vesen. Han snakket til oss igjen:

- Vi har brakt dere hit for å vise dere noen spesielt. De opplevelser/bilder dere nå er i ferd med å få se, vil virke ekte for dere, men de er ikke det. De er flerdimensjonale fremvisninger. De ser ut til å ha masse, konsistens, og håndgripelige kvaliteter. Det du vil se vil være følelsesmessig og Åndelig sterkt. Husk at det du ser, ikke egentlig er noe som skjer nå. Vi begynner med den første. **(Projeksjon # 1)**

(dette var **Kapittel 3) (Projeksjon # 1).**

Den første projeksjonen var virkelig ekstraordinær. Vi var veldig imponert over den plutselige forandringen i det vi så rundt oss. Alt forsvant plutselig rundt oss i dette rommet uten dimensjoner og vi befant oss i en dal.

På avstand kunne vi se fjellets silhuetter, trær, gress og nattehimmelen. Vi kunne se hvordan vinden beveget grenene i trærne, men kunne ikke føle vinden. Effekten av denne projeksjonen var utrolig.

Det man pleier å se i en kino, kommer ikke i nærheten. Det var helt realistisk. Projeksjonen var rundt oss og DEN tok oss til det stedet **uten å bevege oss**. Vi forble alle i samme posisjon. Noe som fanget min oppmerksomhet var at de underlige stolene vi satt på, ble forvandlet til en del av den Projeksjon vi var vitne til. De var en del av gresset som omgav oss. Det underlige mennesket (lederen for oss på skipet) forble stille mens hans små ledsagere fortsatt var ved hans side, ubevisst. Mine øyne ble justert til mørket og jeg begynte å se klarere. Dette stedet så ut som det var på en øy. Du kunne ikke se hus eller lysstolper. En annen spes. detalj var at det ikke var noen lyder. Den eneste lyden jeg hørte var min egen pust. For det meste følte det som om jeg var paralyisert. Et øyeblikk, tenkte jeg å komme meg opp fra setet eller hva det var jeg satt på, og løpe gjennom denne dalen. "Men hvor ville jeg så komme? Gikk jeg da mot en vegg?" "Hvis det var det, **var** det så vegger som omgav dette stedet vi var inne i?"

Mine absurde tanker ble avbrutt av en rolige stemme.

- Vær oppmerksom på himmelen.

- Han sa det slik som skolebarn blir guidet av læreren, og vi så alle opp på samme tid. Det var så ekte. Jeg så en fallende stjerne, et stjerneskudd. Stillheten gjorde det imidlertid ubehagelig. Jeg gjorde alt for å kontrollere min panikk. Mens vi så på natthimmens prakt, ba han oss om å ikke å bli urolige. I det øyeblikket, begynte 'våre seter' å bevege seg individuelt for å gi en bedre utsikt. Nå var den unge som var ved min høyre side, bak meg....

"Nå skal vi reise til planeten Kaa."

Vi følte en enorm bevegelse som førte oss til en av planetene, den ene nærmest den lyse stjernen. Du kunne se forskjellige skyer og jo mer vi nærmet oss, jo mer så det ut som jorden. Vi begynte å synke mot Kaa, eller hva det stedet nå het eller var. **Dens topografi var forskjellig fra vår.** Det som så ut som fast land okkuperte mye av planets overflate.

I stedet for store fragmenter av land, som vi kjenner som kontinenter, var det bare ett som omgitt av et hav. Kanskje det var flere, men i det minste så kunne vi ikke se dem. Vi gikk ned gjennom hvite skinnende skyer. Fine bakker, grønne åser, og bergformasjoner var ganske så identiske med jordas.

Jeg la merke til noe annet, men jeg kunne ikke sette fingeren på det.

Den mest bemerkelsesverdige forskjellen, og jeg kunne bekrefte dette senere, *var en overflod av blomster overalt. Alle slags blomster, ville og i hager - som hadde lyse og attraktive farger.* Den blå himmelen var stippet med flekker som av bomull. Alle floraens grønne nyanser med flere blomsterfarger, og det blå havet gjorde dette stedet til ETT paradys som skapt av drømmer.

Det var en solrik dag med bare noen få spredte skyer.

I det fjerne begynte jeg å oppdage hva som så ut som en indisk landsby. Vi stoppet over en vakker skog i 'forsiktig avstand' fra landsbyen. Jeg kunne se dyr bevege seg mellom trærne, men jeg kunne ikke finne ut hva slags dyr de var. Jeg kunne også se folk løpe og gå.

Mennesket, eller 'guiden vår' var her med de små vesener ved sin side, og han fortalte oss:

- Velkommen til min hjemmeplanet, Kaa. Nå, møt folkene mine.

Vi begynte å bevege oss gjennom luften, over trærne, mot landsbyen eller var det en by? Da vi kom nærmere, begynte jeg å innse at det som hadde sett ut som traktformede-telt (kjegler) - faktisk var pyramideformede strukturer. De var laget av en type halvtransparent flerfarget polert glass. *Vi ble fortalt at disse pyramider var hjemmene til denne gruppen mennesker.* Noen så faktisk som inverterte kjegler, andre som 'koner', men hver laget av samme glass eller en slags plast. De var alle fargerike. I stedet for veier var det stier og det var blomster overalt. Husene ble arrangert i sirkeler og i midten en plass i form av et torg som var omgitt av blomster.

Hele bakken så ut som om den var laget av et gressteppe som var permanent og jevnt klippet. På den enorme plassen var det trær og hva som så ut som et slags basseng. Bassenget ble også bygget i det samme materiale som så ut som glass, men lyseblå i fargen. Det var slik strålende og fargerik at det var nesten uvirkelig. De røde, turkise, blå, purpur og mange andre farger hadde de på sine hus, som sammen med resten av alle fargene på dette stedet, supplerte denne "visuelle eksplosjonen". Jeg hadde aldri sett en slik skjønnhet. I bassenget var det barn og voksne som spilte og badet. Noe jeg bør nevne, og kanskje noen av dere vil finne det støtende, er at ingen av disse menneskene hadde på seg klær.

Våre utsynsplasser ble flyttet igjen, og vi kunne se alt rundt oss. I litt avstand kunne vi se andre grupper av folk som gikk langs større stier. Mens vi sakte 'senket oss ned', eller i det minste var det inntrykket vi hadde, - ned til den plassen, kom det folk til som omgav oss. Alle var nakne og smilte på oss. I mengden kunne vi se at mødre bar barna sine i armene.

Alle så veldig glade ut og i god helse. *Guiden vår fortalte oss at disse var Kaa-folket.* Vi så folk fra alle raser: Svarte, Hvite, 'Asiatiske', etc.

De var alle i forskjellige høyder og hadde forskjellig farget hår. Vårt 'utsynssted' fortsatte å vende rundt, så kunne få en god oversikt. Jeg forestiller meg at disse menneskene som vinket til oss var blitt informert på forhånd om bruken ("av dette filmopptaket").

Jeg tror at de smilte og vinket til noen som holdt et kamera. Men nå ga det bare inntrykket av at de faktisk kunne se oss. Det var alt utrolig ekte.

"Hvordan kunne dette bare være en projeksjon? De var alle så levende!"

Det eneste merkelige var stillheten, og selv om jeg kunne se dem le og snakke mellom seg, kunne vi ikke høre noe. Noen kvinner hadde dekorert håret med forskjellige fargete blomster. Jeg så enda en hund som bjeffet i fullstendig stilhet. Hvis det ikke hadde vært for måten hvordan husene deres var bygget og det enorme bassenget, kunne jeg ha forvekslet dem med en stamme av primitive indianere.

"Er disse menneskene utenomjordiske?" spurte jeg meg selv. "En stamme bestående av alle menneskelige raser? Men hvor var deres hightech lasere, deres roboter og super høyteknologiske biler? Hvor var deres blendende, sølvfarvede klær? Og deres hus, - hvor var deres keiserlige byer? Indianere? Hvor var de 7 eller 29foot høye vesener med ett øye i pannen eller de små grønne menn med antenner på hodet?"

Vi fortsatte å sirkle rundt og jeg kunne se forskjellige dyr. En liten gutt viste oss en løve, som

han guidet med manen. Vi ble vist høner, haner, apekatter og veldig vakre fugler. Vi var også i stand til å se, til vår forbauselse, et dyr som allerede er utryddet på jorden, noe som lignet på en dinosaur. Og hester, kyr, kameler og mange andre dyr ble vi vist. Vi stoppet og folkemengden delte seg, som den angivelig hadde gjort i Rødehavet (noe 'bibelgreie' –rø-anm), og for våre øyne, dukket et gigantisk basseng opp. Deretter skjedde noe spektakulært. Fra dets sentrum kom en vannbølge, som en fontene. Folk jublet da de ble våte. Lykken på ansiktene fikk meg til å smile litt. Når vannkolonnen la seg kom det fire delfiner som hoppet i luften. Hva som var fantastisk var at det på ryggen red fire små, svarte barn som om de var på hesteryggen. Når delfinene nådde sin maksimale høyde, spratt barna i luften og gjorde en saltomortale og landet i vannet samtidig som delfinene. Folket, som så ut som om de hadde glitter fra solens refleksjon på håret, klappet og lo.

De 4 delfiner eskorterte barna til siden av bassenget, mens barna kom opp til oss, våte fra hode til tå, smilte og var stolte. De tok hverandre hendene og bøyde seg som skuespillere ville gjøre på slutten av et skuespill. De løp så i forskjellige retninger. Igjen så vi 'verten vår' og hans to 'hjelpe-skapninger'. Hans stemme sa oss dette etter stillheten. (dette var jo som "stumfilm".)

- **Dette er mitt fødested.** Vi kaller denne byen NO, som betyr, i vårt språk, "reisende". Jeg er kjent som en NO'er. Det er mange av oss som er født her. Som du kanskje har kunnet se, er det ikke eldre folk blant oss. Det var sant. Det var ingen gamle mennesker, bare barn og voksne. Han Informerte oss om at hans folk ikke eldet . At livet er kontinuerlig. De vokser opp til de er omtrent tilsvarende 25 av våre år, og så stopper de. De lider ikke av ulykker, skjønt de kan skades og de føler smerte, **men kroppene deres er I stand til å regenerere seg veldig raskt.** Deres verden er fri for skadelige bakterier, og hvis noen reisende skulle bringe noen tilbake fra fjerne steder, vil slike bakterier ville bli utryddet før de kom i kontakt med Kaa's omgivelser. Mens reisende fra Nos, besøker planeten Jorden, eller CRIO (som de nok kaller vår jord. rø), prøver de å unngå kontakt med skadelige bakterier og stoffer så mye som mulig.

I denne forstand er "de genetisk lagde hjelperne", oemorene, veldig nyttige. Hvis de av en eller annen grunn kommer i kontakt med skadelige ting for deres kropp, er de genetisk i stand til å bekjempe disse uten behov for vaksiner eller medisin. Dette betyr imidlertid ikke at de ikke lider ubehag som følger med bakterier. I følge han, er kroppene deres er i stand til å skape alle slags antistoffer som angriper og de ødelegge øyeblikkelig alt som truer deres fysiologiske systemer. Deres kropp har en kjertel, som vi også har, som skiller ut en serie av stoffer som gjør dem immune mot sykdom, etter å ha blitt innledende noe påvirket av den.

Han fortalte oss også at våre egne kropp er ikke fungerte riktig på grunn av mangel på balanse og likevekt, som har vart i generasjoner. Generasjon etter generasjon har vi forurenset våre kropp med så mange kjemiske stoffer, at kroppene våre ikke fungerer som de skal. Hvert øyeblikk tid tar vi inn flere av disse stoffene, enten gjennom mat, medisin eller skadelige rusmidler, og vi fortsetter å bli svakere, uavhengig av eventuelle påståtte fremskritt i våre medisinske fagmiljøer.

De menneskene som ble vist rundt oss fortsatte å smile og snakke seg imellom. Barna var glade og beveget seg overalt. Og dyrene som ble brakt til oss, var både kjente og ukjente, raser som nå er borte her.

Vi begynte å stige igjen. Folk så ikke på oss da vi dro. Sakte gled vi gjennom Kaas himmel.

På avstand så jeg igjen flere runde formasjoner, lik den ene vi hadde nettopp besøkt. Og så mange blomster, så vel som elver og vakre innsjøer. Du kunne også folkene som nyter disse deilige ting på planeten. Ingen av dem var klar over vår tilstedeværelse. Landskapet kan virkelig bli beskrevet som paradiset. Vegetasjonen var rikelig og fargen på blomstene virkelig sterk. Selv om pusten min hadde kommet tilbake til normal, var frykten for å falle fra høyt oppe tilstede, enda de fortsatt var med meg. 'Sjefen' og hans følgesvenner sto fortsatt på samme stedet. Jeg kunne fortsatt føle 'fast mark' under føttene mine, men det så ut som vi fløy. Vi syntes alle å flytte rundt 20 miles per time. Landskapet under føttene trakk seg tilbake som et stort gardin. I luften kunne du se forskjellige fugler så vel som hva vi ville kalle forhistoriske flygende dyr. Selv om alt jeg så var vakkert, var mitt hjerte fortsatt fylt med strekk og panikk.

"Var alt dette virkelig?" På det tidspunktet trodde jeg at jeg kanskje hadde dødd av en ulykke på La Bajuras på vei fra jobben, og dette var kanskje på den andre siden. Hodet mitt gled inn og ut fra tid til annen, så jeg var ikke sikker på hva som var ekte og hva som ikke var det....

(for å lese resten eller hele boken- se https://galactic.no/rune/AmauryRivera_ufocontact.htm)

[mer om dette](#)

[video on this](#) || [more](#)

[audiobook on all of this book](#)- text can be followed by down- loading [the pdf file](#)

more ufo-contacts

